

Eșecul în viața unui credincios (1)

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 22.10.2021, Actualizat: 22.10.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Introducere

Aș dori să vorbesc în această după-amiază despre tema eșecului și a restabilirii. De asemenea, aș dori să spun ceva despre preoția și mijlocirea (administrarea) lui Hristos, care sunt o parte esențială a temei noastre. În special, aș dori să abordez cauza eșecului și modul în care Dumnezeu, în harul Său, restabilește pe un credincios care a eșuat. Sunt sigur că acest subiect îi afectează pe toți într-un fel sau altul. Faptul că există astăzi creștini care doresc să umble cu Domnul este o dovadă că Dumnezeu este credincios și că Hristos mijlocește ca Mare Preot și Avocat al nostru. Când abordez acest subiect cu voi, nu o fac fără a fi personal recunoscător pentru harul și mila lui Dumnezeu

Harul salvator și harul restaurator

Înainte de toate, trebuie să înțelegem că *mântuirea*, *păzirea* și *restabilirea* sufletelor noastre sunt în totalitate lucrări ale harului lui Dumnezeu. Nu ne putem *mântui* singuri, căci Biblia spune: „Prin har ați fost *mântuiți*, prin credință; și aceasta nu de la voi înșivă; este darul lui Dumnezeu: nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2.8,9). Și nici nu ne putem păzi singuri, deoarece Cuvântul spune, de asemenea: „Iar a Aceluia care poate să vă *păzească* fără poticnire și să vă înfățișeze înaintea gloriei Sale fără vină, cu bucurie ...” (Iuda 24). În plus, atunci când eșuăm, nu ne putem *restabili* singuri. În Psalmul 23.3 se spune: „El îmi înviorează [restabilește] sufletul”. Exprimat simpli: mântuirea sufletului nostru este lucrarea lui Hristos ca *Mântuitor* al nostru; păzirea sufletului nostru este lucrarea lui Hristos ca *Mare Preot* al nostru; și restabilirea sufletului nostru este lucrarea lui Hristos ca *Apărător* (Avocat) al nostru. Noi îi datorăm cu adevărat totul Domnului, datorită harului și milei Sale.

Două feluri în care cineva se îndepărtează de Dumnezeu

Pe măsură ce începem acest subiect, este important să înțelegem că există două tipuri de îndepărtare de Dumnezeu; una este *căderea* [eșecul] și cealaltă este *apostazia* [îndepărtarea de credință]. Nu vrem să le confundăm. Ambele sunt rele, dar apostazia este nesfârșit mai rea.

- **Căderea** are loc atunci când un *credincios* iese din părtășia cu Domnul și nu mai este conștient de prezența Domnului și când ia calea păcatului. El nu pierde nici mântuirea sufletului său de la pedeapsa veșnică a păcatelor sale și nici nu pierde efectiv prezența Domnului, căci Domnul nu-i lasă și nu-i părăsește niciodată pe ai Săi (Evrei 13.5). Dar el își pierde conștientizarea prezenței Domnului și se poate simți foarte departe de Domnul în sufletul său. Totul începe atunci când un credincios tolerează un păcat în viața sa și nu îl condamnă. De multe ori este vorba de un păcat *mic*, pe care el nu l-a condamnat (nu trebuie să fie un păcat grav); și ca urmare, părtășia este întreruptă și urmează o cale a eșecului.
- **Apostazia** este un alt fel de întoarcere de la Dumnezeu. O persoană care devine apostată revocă o mărturisire pe care a făcut-o cândva și abandonează credința creștină. Numai un *simplu mărturisitor* (cineva care nu este mântuit) poate face acest lucru. Nu există restabilire pentru o astfel de persoană (Evrei 6.4-8; 10.26-31)!

Aceste două feluri de întoarcere de la Dumnezeu sunt ilustrate în Matei 26 în cazul a doi dintre ucenicii Domnului - Petru și Iuda. Petru a eșuat și a fost restabilit prin îndurarea lui Dumnezeu (Luca 24.34; Ioan 21.15-19). Iuda a căzut de la credință și a sfârșit într-o veșnicie pierdută (Psalmul 109.7; Faptele apostolilor 1.25).

Cineva, care eșuează, este chemat să se întoarcă la Domnul (Ieremia 3.12); cineva care a căzut de la credință [apostat] nu este chemat să se întoarcă, pentru că nu există întoarcere! Biblia spune: „Omul care rătăcește de la calea înțelepciunii va locui în adunarea umbrelor” (Proverbele 21.16). Este „imposibil” să fie „reînnoți spre pocăință” (Evrei 6.4,6). După ce Petru s-a abătut, acesta s-a întors înapoi la Domnul și a fost restabilit (Luca 22.32). Și Iuda s-a abătut, dar el nu s-a mai întors niciodată la Domnul. La Petru a fost *pocăință* (Luca 22.61,62), dar la Iuda a fost doar *păreră de rău* (Matei 27.3).

Uneori se spune că un creștin credincios, care a eșuat, a „căzut”. Acum nu vrem să declarăm pe nimeni „vinovat din cauza unui cuvânt” (Isaia 29.21), dar cuvântul „cădere” se referă în Scriptură la căderea de la credință (Evrei 6.6; 2. Tesaloniceni 2.3), nu la căderea sau eșecul unui creștin credincios. Să citim 2. Petru 3.17:

- **2. Petru 3.17:** Voi deci, preaiubiților, cunoscând dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva, fiind *abătuți* de rătăcirea celor nelegiuți, să cădeți din statornicia voastră.

Acest lucru arată că un creștin adevărat, deși nu poate fi un apostat, el poate fi totuși dus „de curentul” apostaziei și poate abandona anumite doctrine și practici! „Nelegiuții” din acest verset sunt apostatați descriși mai devreme în scrisoare. Petru îi avertizează pe credincioși că ar putea fi luați de curentul de rătăcire al apostataților, *dacă* nu „se păzesc”, *dacă* nu sunt atenți. Faptul de a fi duși în rătăcire nu i-ar face apostatați, dar s-ar abate de la drumul drept. Petru știa despre ce vorbește, când a spus acest lucru. Vorbea din experiență. El însuși căzuse într-o companie proastă și se lăsase dus „cu” acești oameni pe căile lor rele; când a fost întrebat despre relația sa cu Domnul Isus, el l-a tăgăduit.

În timp ce un creștin adevărat nu poate „cădea”, el poate „cădea” din fermitatea devotamentului lui față de Domnul (2. Petru 3.17), și poate „cădea din har” (Galateni 5.4). Dar asta nu înseamnă că se deține.

Două legături, pe care un credincios le are cu Dumnezeu

Creștinul credincios are două legături cu Dumnezeu:

- Una este **relația**; și nimic nu poate fi mai puternic. Nici un om, nici diavolul, nici păcatul nu poate rupe această relație, pentru că creștinul credincios este veșnic sigur în ea. Când Îl cunoaștem pe Domnul ca Mântuitor al nostru, ne aflăm în fața lui Dumnezeu într-o poziție care este descrisă în epistolele lui Pavel prin termenul „în Hristos”. Nimeni care se află în această poziție în fața lui Dumnezeu nu poate fi condamnat vreodată (Romani 8.1). Este o poziție în care el a fost primit de Dumnezeu și în aceeași poziție stă și Hristos Însuși înaintea lui Dumnezeu. Spus simplu, a fi „în Hristos” înseamnă a fi în locul lui Hristos în fața lui Dumnezeu. Toată favoarea lui Dumnezeu care se odihnește asupra

lui Hristos, așa cum este El acum înălțat în glorie, se odihnește asupra credinciosului! Așa cum am spus, nimic nu poate schimba sau atinge această legătură.

- Cealaltă legătură. pe care creștinul credincios o are cu Dumnezeu, este **comuniunea** (părtășia); și nimic nu poate fi mai fragil decât ea. Această legătură devine întreruptă prin păcat. Chiar și cel mai mic păcat întrerupe legătura noastră de părtășie cu Domnul. Dacă nu îl judecăm și nu îl mărturisim Domnului, începe o cale a eșecului - chiar dacă la început este o abatere foarte mică. O astfel de cale ne duce departe de Dumnezeu, pentru că nu se poate spune cât de departe poate devia un creștin credincios, odată ce a mers pe calea eșecului. Un credincios poate să comită orice păcat imaginabil, pentru că are aceeași natură căzută ca și necredinciosul. Și ceea ce este grav, este că nu este nevoie de mult pentru a întrerupe părtășia cu Domnul. Biblia spune: „Intenția [sau gândul] nebuniei este păcatul” (Proverbele 24.9). Asta înseamnă că până și un singur gând prostesc poate întrerupe această legătură și atunci suntem pe o pantă alunecoasă în jos!

Așadar, a fi „în Hristos” este ceva complet diferit de a fi „în părtășie”. Una dintre legături nu poate fi întreruptă niciodată; pe de altă parte, cealaltă poate fi întreruptă foarte ușor.

Cum poate fi prevenit eșecul?

Păstrarea unei stări bune a sufletului

Știm că nu suntem niciodată foarte departe de pericolul unui pas greșit. De aceea trebuie să avem grijă întotdeauna ca sufletul nostru să fie într-o stare bună. Acest lucru înseamnă că nu trebuie să luăm niciodată lucrurile cu ușurință în viața noastră creștină. Pavel i-a spus lui Timotei că mai presus de toate sunt necesare *două lucruri*, dacă el vrea să mențină o stare sufletească corectă, prin aceea că el „luptă o luptă bună”. El a spus: *păstrând o credință și o conștiință bună*, pe care unii, lepădând-o, au naufragiat în ceea ce privește credința” (1. Timotei 1.18,19).

1. *În primul rând*, trebuie să păstrăm „credința”. Aceasta se referă la energia interioară a încrederii sufletului în Dumnezeu. Cu alte cuvinte: Trebuie să ne păstrăm credința, adică să ne încredem în Domnul în tot ceea ce întâlnim pe drum. Satan, desigur, face tot ce poate pentru a ne zdruncina încrederea în Domnul; el încearcă întotdeauna să distrugă această încredere. Adesea, el așteaptă ca în viața noastră să apară o situație dificilă și împovărătoare, pentru ca apoi să tragă „săgețile sale de foc” ale îndoielii. Diavolul știe că, dacă reușește să semene în inimile noastre o îndoială cu privire la bunătatea lui Dumnezeu, nu va trece mult timp până când vom face un pas greșit, care ne va duce în rătăcire.

Așa cum am mai spus, trebuie să fim în gardă mai ales atunci când în viața noastră intră o circumstanță dificilă, pe care nu o putem înțelege. Dacă nu suntem atenți, ne vom trezi că punem la îndoială căile lui Dumnezeu cu noi, iar acest lucru ne va duce la a face un pas în afara voinței lui Dumnezeu. Când apar astfel de îndoieli, trebuie să „luăm scutul credinței”, care poate stinge săgețile de foc ale celui rău [Efeseni 6.16]. Credința ne face

capabili să spunem: „Da, Tată, pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta” [Matei 11.26]. Trebuie să luăm astfel de lucruri din mâna unui Dumnezeu iubitor; în tot ceea ce El permite să se întâmple în viața noastră, El are în vedere doar binele nostru. Trebuie să privim în sus cu credință și să spunem: „Știi că Domnul a îngăduit acest lucru pentru binele meu și îl voi accepta din mâna Lui”. Aceasta este ceea ce înseamnă când se spune că trebuie să „păstrăm credința”. Atunci diavolul nu poate intra și nu-și poate face lucrarea de a ne îndepărta.

2. În al doilea rând, Pavel l-a instruit pe Timotei să păstreze „o conștiință bună”. Dacă eșuăm în vreun fel și facem un pas greșit, trebuie să îl condamnăm și să îl mărturisim Domnului; făcând astfel, ne păstrăm o conștiință bună. Aceasta este ceea ce frații numesc „a da socoteală lui Dumnezeu”. Dacă am făcut ceva greșit, nu vrem să așteptăm până la sfârșitul săptămânii pentru a ne judeca și a ne mărturisi Domnului. Până atunci s-ar putea să ne fi rătăcit mult. Judecata de sine zilnică, chiar și în cele mai mărunte lucruri, este absolut necesară pentru a ne salva de pe faleza periculoasă a naufragiului. Este un lucru vital. Biblia spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1.9).

Dacă nu ne judecăm pe noi înșine, îi deschidem ușa lui satan. *Drumul care duce la naufragiu începe prin a lăsa orice păcat, oricât de mic, nejudecat.* Atunci când facem asta, renunțăm la o conștiință bună și începe alunecarea în jos. William Kelly a spus: „Credința Îl aduce pe Dumnezeu în viața noastră, iar o conștiință bună se judecă pe sine însuși și nu lasă păcatul să intre.” De aceea, este bine să facem în mod regulat un inventar spiritual al stării noastre sufletești. Este un exercițiu bun să ne rugăm:

- *Cercetează-mă:* „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima. Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Și vezi dacă este în mine vre-o cale a întristării și condu-mă pe calea eternă!” (Psalmul 139.23,24)
- *Învață-mă:* „Ce nu văd, învață-mă; dacă am făcut nedreptate, nu voi mai face” (Iov 34.32).
- *Păzește-mă:* „Doamne, ferește-mă de mâinile celui rău, păzește-mă de omul violent, care gândește să-mi împiedice pașii!” (Psalmul 140.4).

Primul verset („cercetează-mă”) exprimă dorința ca Domnul să scoată la iveală orice motiv greșit din inima noastră, care ne duce în rătăcire. Al doilea verset („învață-mă”) exprimă disponibilitatea de a judeca ceea ce Domnul vrea să ne arate. Iar versetul al treilea („păzește-mă”) exprimă ceea ce simțim: depindem de Domnul pentru a fi păstrați să nu ne implicăm cu oameni răi, dezonorându-L astfel în viața noastră. În acest fel se previne abaterea.

Slujba de Mare Preot a Domnului Isus

Pentru ca credinciosul să nu meargă pe calea păcatului, Dumnezeu, în harul Său, a instituit slujba de Mare Preot a Domnului nostru Isus Hristos. El este în prezent ca „Mare Preot peste casa lui Dumnezeu” (Evrei 10.21). Prin moartea și învierea Sa, El ne-a „îndreptătit” și ne-a

„împăcat” cu Dumnezeu. Dar acum El trăiește în înălțime ca Mare Preot al nostru, protejându-ne într-un mod practic prin mijlocirea Sa puternică. De aceea, Scriptura spune că suntem „mântuiți prin viața Lui” (Romani 5.8-10). În Romani 8.34 se spune: „Hristos este Cel care a murit și, mai mult, a și fost înviat, Cel care și este la dreapta lui Dumnezeu, Cel și care mijlocește pentru noi.” Ca Mare Preot al nostru, Domnul are „milă de slăbiciunile noastre” și ne ajută în momentele de ispită, ca să nu cădem în păcat (Evrei 4.14-16).

S-ar putea întreba: Dacă mijlocirea puternică a lui Hristos este cea care îl ține pe credincios pe calea cea bună, cum se face că un credincios eșuează? Aceasta este o întrebare bună. Robert F. Kingscote¹ i-a pus această întrebare lui J.N. Darby într-o scrisoare. Răspunsul său a fost foarte impresionant. El a spus că noi cădem pentru că asta face parte din modul în care Domnul se poartă cu noi în căile Sale de guvernare. Domnul vrea ca noi să fim responsabili cu păzirea noastră; iar dacă nu facem acest lucru și uităm de slăbiciunea noastră și de harul Său, s-ar putea să fie nevoie să cădem, ca să învățăm chiar lecția pe care am fi putut-o învăța în genunchi. Darby a spus că a venit un moment în cazul lui Petru când Domnul a încetat să mai ceară ca el să fie păzit. Când Petru a fost cernut, Domnul S-a rugat ca „credința” lui să nu înceteze, dar nu S-a rugat ca Petru să nu dea greș (Luca 22.31,32)!

În înțelepciunea Sa desăvârșită, Domnul a văzut că Petru nu învățase încă lecția importantă – și anume, că era dependent în viața lui. Așa că El a permis ca Petru să cadă. Rezultatul: Petru a învățat prin cădere ceea ce ar fi trebuit să învețe la picioarele lui Isus. În acest caz, Domnul nu l-a „păzit” pe Petru de la cădere. Sunt sigur că ar fi putut, dar atunci Petru nu ar fi învățat această lecție necesară. Acest lucru este într-adevăr foarte serios. Înseamnă: în căile Domnului cu noi, poate veni un moment în care El încetează să mai mijlocească pentru păzirea noastră într-o anumită situație. Cu toate acestea, nu ar trebui să ajungem la gândul să dăm vina pe Domnul atunci când eșuăm, pentru că, în cele din urmă, noi înșine suntem responsabili pentru acțiunile noastre.

Așadar, există două laturi ale păzirii noastre: latura suverană a lui Dumnezeu este arătată în aceea că Hristos mijlocește cu credincioșie în mod preoțesc pentru noi. Și mai există și latura responsabilității credinciosului. Deși, pe de o parte, lucrarea Domnului este să ne păzească, pe de altă parte, El dorește ca fiecare dintre noi să se comporte cu responsabilitate cu păzirea proprie. Suntem păziți doar atunci când ambele părți sunt exercitate. Găsim acest lucru în Evrei 7.25: „De aceea și poate să mântuiască pentru totdeauna pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururea ca să mijlocească pentru ei.” Avem aici ambele părți într-un singur verset. Există „mijlocirea” lui Hristos („să mijlocească pentru ei” = [„să se folosească pe Sine Însuși pentru ei”]), dar există și responsabilitatea noastră („aceia care se apropie de Dumnezeu prin El”). Aceasta înseamnă, că noi trebuie să ne exprimăm dependența venind la Domnul în rugăciune și să-L rugăm să ne păzească. Dacă facem acest lucru, El ne va păzi „total” de orice pericol practic de pe drumul nostru de credință.

Suntem ființe dependente și trebuie să ne exprimăm acest lucru în fața Domnului în fiecare zi a vieții noastre. Trebuie să ne rugăm: „Păzește-mă, Dumnezeule, pentru că în Tine mă încred [la Tine caut scăpare]!” (Psalmul 16.1). Fără o astfel de dependență, ne vom rătăci cu siguranță și vom naufragia în viața noastră creștină. Cine recunoaște acest lucru se bazează pe Domnul și este păzit. Cine nu face așa și este încrezător în el însuși sau neglijent trebuie să învețe lecția în călătoria grea, prin aceea că eșuează.

Care este cauza eșecului?

Trei puncte esențiale au loc în cazul abaterii de la Dumnezeu (eșecului, căderii):

- Cineva se abate în inimă.
- El renunță la despărțire (separare).
- El refuză să se judece pe sine.

1. Abaterea în inimă

Deschidem în Proverbe 15:

- **Proverbe 15.14:** Inima unui om inteligent caută cunoștință, dar gura nebunilor se hrănește cu nebunie.

Acest verset ne arată că abaterile încep în inimă - în locul unde sunt afecțiunile noastre. Faptul simplu este: un creștin eșuează și cade pentru că ceva nu este în regulă în inima lui. Această greșală a inimii este întotdeauna rezultatul a ceva care suprimă (sau distrage) afecțiunea noastră pentru Hristos. Inima omului nu poate exista într-un vid. Ea trebuie să aibă un obiect pentru afecțiunea sa. Dacă acel obiect nu este Hristos, va fi altceva. Ceea ce vrem să spun aici este că o abatere rezultă din faptul că afecțiunea noastră se străduiește să caute altceva decât pe Hristos, iar acest lucru face ca afecțiunea noastră pentru El să se răcească. Dacă nu judecăm asta, atunci picioarele noastre vor fi îndreptate pe o cale care ne îndepărtează de Dumnezeu.

Un alt pasaj din Scriptură, care arată că eșecul *începe* cu scăderea dragostei pentru Hristos, este Apocalipsa 2.4:

- **Apocalipsa 2.4:** dar am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi.

În Apocalipsa 2 și 3 avem mesajele Domnului către cele șapte biserici. În aceste mesaje, șapte tablouri morale care descriu etapele succesive prin care trece biserica în perioada de la zilele apostolilor până la venirea Domnului. Este o istorie tristă și este în mare parte descendentă. Primul pas în această mișcare descendentă a fost că și-au părăsit „dragostea dintâi”! Alunecarea în jos a început cu diminuarea afecțiunilor din inimă.

Aceasta înseamnă: noi trebuie să avem grijă deosebită să ne păzim inima în orice moment și să nu permitem ca afecțiunea noastră pentru Hristos să scadă. De aceea suntem avertizați:

- **Proverbe 4.23:** Păzește-ți inima mai mult decât tot ce se păzește, pentru că din ea ies izvoarele vieții.

În acest scop, creștinul a primit o armură specială pentru a-și putea proteja inima. Ea este numită „platoșa neprihănirii” (Efeseni 6.14). După cum se știe, platoșa acoperă pieptul, unde se află inima - locul afecțiunii. Ea este numită platoșa *neprihănirii* pentru că trebuie să ne ferim să nu ne întindem inima spre ceva care nu este caracterizat de neprihănire. Auzim oameni spunând: „Oh, îmi place aceasta ...”. Știu că este doar o figură de stil, dar ar trebui să fim

atenți la ceea ce ne permitem să iubim. Este ceva caracterizat de dreptate (neprihănire)?

Ceea ce este înfricoșător la inima noastră este că ea este incredibil de înșelătoare. Când afecțiunea începe să se stingă, nu observăm! Ieremia spune:

- **Ieremia 17.9:** Inima este nespus de înșelătoare și fără nici o speranță de vindecare: cine poate s-o cunoască?

Efraim (cele zece seminții din Regatul de Nord) ilustrează acest lucru. Ei au mers după idoli - ba chiar s-au alipit de ei (Osea 4.17)! Rezultatul: „Peri albi s-au ivit ici și acolo pe el și el nu știe” (Osea 7:9). Părul cărunt vorbește de decădere, de îmbătrânire. În acest verset se referă la faptul că starea sufletului lui Efraim se deteriorase, dar ei nu știau acest lucru!

Samson este un alt exemplu. Dalila îi furase inima și nici măcar nu-și dădea seama că asta îl făcuse să fie ca oricare alt bărbat. El a spus: „Voi ieși ca în celelalte dați și mă voi desprinde”. Dar mai departe se spune: „Și nu știa că Domnul se depărtase de la el” (Judecători 16,20).

Oamenii care trăiau **pe vremea lui Maleahi** se aflau într-o stare similară. Când profetul le-a îndreptat atenția spre păcatul și eșecul lor, ei au spus: „Cu ce” am făcut asta sau aia? Ei nu știau despre ce vorbea el. Ei chiar nu au văzut. Acest lucru ne arată: când afecțiunea inimii este îndreptată spre altceva decât Hristos, devenim insensibili, amorțiți. Adevărul este că: păcatul orbește sufletul - și asta dă de gândit.

Să deschidem la un alt verset din Iov 15:

- **Iov 15.12:** De ce te lași purtat de inima ta? Și de ce clipești ochii tăi?

Iov a fost acuzat că s-a abătut, ceea ce nu era așa. Dar întrebările puse de Elifaz Temanitul sunt bune pentru cel care s-a abătut de pe cale. Din nou, vedem că există ceva în neregulă în inimă care face ca cineva să se abată. Observă, de asemenea, că Elifaz l-a întrebat pe Iov dacă există ceva în viața lui la care „face cu ochiul”. A face cu ochiul în Scriptură înseamnă a ignora ceva și a trece cu vederea (Faptele apostolilor 17.30). Întrebarea lui este foarte bună pentru noi. Există ceva pe care îl scuzăm în viața noastră - ceva, la care „facem cu ochiul”, ceva pe care îl trecem cu vederea în mod nejustificat? Poate că Domnul ne-a vorbit deja despre un lucru sau altul, dar noi am trecut cu vederea. Și iată că exact asta este ceea ce are un efect negativ asupra inimii noastre și ne lasă reci!

Poate fi un lucru foarte simplu. Poate că este o pasiune sau un sport - poate un hobby sau poate munca noastră. ABC-ul diavolului este: *TOT CE E MAI BUN decât HRISTOS*.² El se va folosi de tot ce poate pentru a ne îndepărta inima de Domnul. Iată cum funcționează: Putem fi interesați de ceva care pare destul de inofensiv și, pe măsură ce ne place, începe să ne fascineze din ce în ce mai mult. Suntem atrași de el și îi dedicăm din ce în ce mai mult timp, până când Îl înlocuiește pe Domnul în afecțiunea noastră - și nici măcar nu observăm!

Știu că Dumnezeu ne-a dat toate lucrurile din belșug ca să ne bucurăm de ele (1. Timotei 6.17), dar nu despre asta vorbesc; vorbesc despre momentul în care se depășește limita și devenim înnebuniți după ceva. Desigur, dacă cineva este înnebunit după ceva, nu va

recunoaște niciodată lucrurile despre care am vorbit, și anume din același motiv: pentru că inima noastră este înșelătoare! Dar ceea ce începe ca un fleac nevinovat crește în afecțiunea noastră până când devine un idol în viața noastră. De aceea apostolul Ioan își încheie scrisoarea cu avertismentul: „Feriți-vă de idoli!” (1Ioan 5.21). Un idol este orice lucru care se interpune între inima noastră și Domnul. Aceasta înlătură afecțiunea față de El și, practic, ne îndreaptă pe o cale a eșecului și a devierii.

Cum pot eu cunoaște dacă sentimentele mele deviază?

Din moment ce este atât de dificil să detectăm un astfel de lucru în inimile noastre, să ne uităm la câteva semne care ne ajută să știm dacă avem sau nu un idol în viața noastră (Ezechiel 14.3).

1. *Primul* semn revelator că cineva ar putea avea un idol în viața sa este faptul că vorbește despre el cu entuziasm atunci când apare în conversație. Știi ce vreau să spun: tonul vocii sale crește cu câteva trepte. De asemenea, acest idol pare să apară tot timpul în discuțiile cu el! Indiferent despre ce vorbești, dacă discuția se apropie de subiectul său preferat, mai devreme sau mai târziu va aduce vorba despre el și este greu să-l faci să se retragă. Vechea zicală „Toate drumurile duc la Roma” se aplică aici într-un fel - cu o astfel de persoană, totul se reduce la același lucru. Este un semn evident că acest lucru i-a captivat afecțiunea. Biblia spune: „Din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12.34). Din moment ce se află în inima sa, nu este niciodată departe de gândurile sale, așa că, în mod natural, apare constant în conversație.
2. *Un alt semn*, că ceva a captat afecțiunea cuiva, este faptul că acel ceva începe să ocupe o cantitate exagerată de timp și de bani.
3. *Un al treilea* indiciu este faptul că o astfel de persoană susține și apără această cauză. Dacă cineva vorbește împotriva ei, poate aduce rapid în discuție reversul medaliei - și astfel o scuză.

Vrem să ne întrebăm cu sinceritate: Există ceva în viața noastră care ne ocupă o mare parte din atenție? A luat ceva un loc în afecțiunea noastră și îl înlătură pe Hristos? Ne ia mult timp și bani, pe care am putea să-i folosim altfel? Îl apărăm și îl scuzăm, atunci când cineva vorbește despre ea? Să fim cinștiți cu noi înșine în această privință și să Îl rugăm pe Domnul să ne cerceteze inima și să vadă dacă nu cumva există vreo cale rea în noi, așa cum a făcut psalmistul: „Cercetează-mă, Dumnezeule, ... și vezi dacă este în mine vreo cale a întristării” (Psalmul 139.23,24).

2. Renunțarea la despărțire (separare)

Un alt aspect, care pare să caracterizeze pe oricine se află pe calea eșecului și a decăderii este: renunțarea la despărțire [punere deoparte, separare] în viața sa. Cineva care se abate de pe cale este, de obicei, nepăsător față de relațiile sale, iar acest lucru îl îndeapărtează de Domnul. Să citim din Osea 7:

- **Osea 7.8-11:** Efraim se amestecă împreună cu popoarele; Efraim este o turtă neîntoarsă. Străinii i-au mâncat puterea și el nu știe; da, peri albi s-au ivit ici și colo pe el și el nu știe. Și mândria lui Israel mărturisește înaintea feței lui. Și, cu toate acestea, ei nu se întorc la Domnul Dumnezeu lor, nici nu-L caută. Și Efraim a ajuns ca o porumbiță proastă, fără pricepere. Ei cheamă Egiptul, merg în Asiria.

Avem aici un exemplu clasic de ceea ce face lipsa de separare de lume: Efraim „s-a amestecat cu popoarele”. Când Scriptura spune „*poporul*”, se referă de obicei la Israel. Dar când se spune „*popoarele*” (originalul ebraic folosește un cuvânt total diferit la plural), atunci se referă la națiunile păgâne. Proorocul deplânge aici faptul că cele zece seminții (numite „Efraim”) s-au amestecat cu națiunile păgâne („popoarele”) care nu-L cunoșteau pe Domnul. Ei nu s-au ținut separați de neamurile păgâne și și-au întors inima de la Domnul. Efraim este comparat cu o „turtă neîntoarsă”, pentru că nu au permis ca focul judecății de sine să lucreze temeinic în ei. Ei își pierduseră „puterea” spirituală și nu erau receptivi la ea. Există o decadere spirituală printre ei („părul cărunt”) și ei nu știau acest lucru (Osea 7.9). Ei au refuzat să se pocăiască și „nu s-au întors la Domnul” (Osea 7.10). Mai mult, inimile lor fuseseră jefuite și erau ca „o porumbiță proastă, fără pricepere” (Osea 7.11). Toate acestea se datorează faptului că au renunțat la separare. În Deuteronomul 7 se spune:

- **Deuteronomul 7.1-4:** Când te va aduce Domnul Dumnezeuul tău în țara în care intri, ca s-o stăpânești, și va da afară dinaintea ta multe națiuni: pe hetitiți și pe ghirgasiți și pe amoriți și pe canaaniți și pe ferezitiți și pe heviți și pe iebusiți, șapte națiuni mai mari și mai tari decât tine, și când ți le va da Domnul Dumnezeuul tău înaintea ta și le vei bate, atunci să le nimicești cu desăvârșire: să nu faci legământ cu ele și să nu te înduri de ele. Și să nu te încuscrești cu ele; să nu dai pe fiica ta fiului său și să nu iei pe fiica lui pentru fiul tău; pentru că ele ar abate pe fiul tău de la a Mă urma și ar sluji altor dumnezei; și mânia Domnului s-ar aprinde împotriva voastră și te-ar nimici îndată.

Poporul lui Dumnezeu a fost foarte clar instruit să se țină separat de națiunile păgâne, pentru că acestea îi vor corupe și îi vor îndepărta de Domnul. Este exact ceea ce Israel nu a făcut - să se țină separat de națiuni - și acest lucru a dus la căderea lor. Domnul dorește astăzi același lucru de la noi, creștinii credincioși. Este imperativ să trăim separat de lume, altfel vom fi corupți de ea și ne vom îndepărta de la a-L urma pe Domnul. Separarea este pentru a ne proteja.

Este important să înțelegem că separarea noastră atinge două domenii: Există o separare *spre Domnul* și o separare *de lume*. Separarea spre Domnul ar trebui să ducă la separarea de lucrurile lumii. Când inima noastră se întoarce spre Domnul, se îndepărtează în mod natural de lume. Un creștin adevărat nu ar vrea să se asocieze cu ceva care L-ar putea nemulțumi pe Domnul, spre care se îndreaptă inima lui! Aceste două aspecte ale separării sunt prezente în toată Sfânta Scriptură. De exemplu, nazireul trebuia să se separe „pentru Domnul”, dar trebuia, de asemenea, să se „despartă de vin și de băutură tare” etc. (Numeri 6.2,3). Același model se vede în îmbrăcămintea pe care „femeia virtuoaasă” (Proverbele 31.21) a făcut-o pentru familia ei: ea și-a îmbrăcat familia în haine duble³, ceea ce vorbește despre o separare interioară pentru Dumnezeu și o separare exterioară de lume. Rezultatul: nu trebuiau să se teamă de „zăpadă” - elementele reci ale lumii - pentru că copiii lor erau bine protejați împotriva ei.

Pericolul asemănării cu lumea constă în aceea că ea influențează afecțiunea inimii față de Domnul și față de poporul Său. Acest lucru este legat de primul nostru punct: și anume, faptul că cineva se abate în inimă. În 2. Corinteni 6 se spune:

- **2. Corinteni 6.11-14:** Gura noastră este deschisă către voi, corintenilor, inima noastră este largă. Voi nu sunteți strămtorați în noi, ci sunteți strămtorați înăuntrul vostru. Dar, ca răsplată dreaptă (vorbesc ca și copiilor mei), lărgiți-vă și voi! Nu vă înjugați nepotrivit cu *cei* necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul?

Apostolului Pavel a vrut să spună: el și ceilalți colaboratori creștini cu el simțeau o afecțiune puternică pentru corinteni, dar afecțiunea corintenilor era prejudiciată. Pavel a atribuit acest lucru faptului că ei erau „înjugați cu necredincioșii” - cu alte cuvinte, cu lumea. Diminuarea afecțiunii pentru Domnul și poporul Său este de obicei asociată cu renunțarea la separarea de lume. Este un fapt clar: ceea ce limitează afecțiunea inimii pentru Domnul și poporul Său este lumea. Când o persoană se răcește în sufletul său, se mai întâmplă ceva în același timp: se răcește și față de frații și surorile sale. Lumea are un mod de a îngusta afecțiunea inimii noastre; este atât de simplu.

Un alt efect al asemănării cu lumea: se devine nepăsător față de lucrurile lui Dumnezeu. Cei care nu se află pe o cale de despărțire sunt, de obicei, nepăsători față de lucrurile Domnului - cu alte cuvinte, nu citesc mult Biblia. Dumnezeu vrea ca noi să ne îndreptăm inimile spre lucrurile dumnezeiești și să primim binecuvântarea lor (Proverbele 2.1-9; 22.17-21). Dacă nu facem asta, cădem în păcat! Roboam este un exemplu grăitor în acest sens: „A făcut rău, pentru că nu și-a îndreptat inima să caute pe Domnul” (2. Cronici 12.14). Prieteni, vreau să vă vorbesc cât se poate de clar. Dacă viața ta este de așa natură încât ești distras de lucrurile lumești și nu-ți pasă prea mult de lucrurile dumnezeiești, cu siguranță vei naufragia! Acesta este un fapt.

3. Refuzul de a te judeca pe tine însuși

Al treilea lucru pe care îl vezi la un creștin credincios care a căzut: refuză să se judece pe sine atunci când a eșuat. Să citim Proverbe 24.16:

- **Proverbe 24.16:** Cel drept cade de șape ori și iarăși se ridică.

Acest verset arată: eșecul nu înseamnă atât de mult a cădea, cât a rămâne jos! „Cel drept” nu este cineva care nu păcătuiește niciodată, ci cel care are o inimă cinstită și se judecă pe sine însuși atunci când a păcătuit. El mărturisește Domnului și se ridică din nou pentru a merge pe calea credinței (1 Ioan 1.9).

Opusul acestui lucru este să cazi și să nu te ridici din nou. A rămâne culcat înseamnă a refuza să te ridici și să te judeci pe tine însuși! Principalul motiv pentru care oamenii refuză să se judece pe ei înșiși este: le place în ce s-au băgat și nu vor deloc să iasă din asta. Acesta este momentul când cineva se abate serios de la drum. Dacă se reușește să fie oprit chiar când începe să cadă, se va clătina, într-adevăr, dar nu va cădea. Dar dacă nu ne judecăm pe noi înșine, nu se poate spune cât de departe ne vom îndepărta de Dumnezeu.

Ceea ce vreau să spun este că adevăratul pericol al eșecului sau al căderii este lipsa de voință de a judeca păcatul, când și unde se întâmplă. Ceea ce îl conduce pe credincios pe calea eșecului nu este atât faptul că păcătuiește, oricât de grav ar fi păcatul, cât refuzul de a judeca păcatul și de a-l mărturisi Domnului. Darby a spus că nu păcatul în sine este atât de îngrijorător, cât starea care l-a produs. Cea mai rea stare în care te poți afla este aceea de a avea o voință care refuză să se judece pe sine. Asta ne va duce departe de Dumnezeu.

Așadar, dacă cineva se rătăcește, aceste trei lucruri sunt probabil cauza. Pentru a preveni alunecarea în viața noastră, trebuie să fim atenți ca următoarele lucruri să nu se strecoare:

1. Trebuie să ne exprimăm zilnic dependența față de Domnul prin rugăciune și să-I cerem să ne ocrotească prin grija Sa de Mare Preot.
2. Trebuie, de asemenea, să ne exersăm să ne păstrăm afecțiunile inimii noastre treze în Domnul și să nu lăsăm nimic să ne acapareze atenția în mod nejustificat.
3. În afară de aceasta trebuie să avem grijă să umblăm în despărțire și să fim gata să ne judecăm pe noi înșine și să mărturisim Domnului orice păcat, de care suntem conștienți - în gând, cuvânt sau faptă.

Exemplul lui Petru și eșecul lui

Dumnezeu a consemnat în Sfânta Scriptură eșecurile unora dintre oamenii Săi, pentru ca noi să putem învăța din greșelile lor. În cartea Proverbelor, acest lucru se numește „învățatură spre chibzuință” (Proverbele 1.3; 7.6,7; 24.30-34). În esență, este vorba de a învăța din experiențele negative și din eșecurile altora. Cineva a spus-o astfel: „Fericit este omul care învață din propriile greșeli, dar și mai fericit este omul care învață din greșelile altora. Dar cel mai fericit este cel care învață din principiile Cuvântului lui Dumnezeu.” Nu ar trebui să înveți lecțiile vieții prin eșecuri. Dacă o faci, îți poți da viața peste cap destul de repede. În schimb, poți învăța uitându-te la viețile altor oameni; dar cel mai bine, poți învăța din însuși Cuvântul lui Dumnezeu. Când stăm la picioarele Domnului și ascultăm Cuvântul Său, așa cum a făcut Maria din Betania, putem învăța tot ce avem nevoie pentru drumul credinței. Acesta este cel mai fericit lucru dintre toate!

În acest sens aș dori să studiem cazul lui Petru în Cuvântul lui Dumnezeu. Vrem să-L lăsăm pe Domnul să ne arate câteva lecții valoroase din el. În acest studiu nu dorim să-l vorbim de rău sau să-l criticăm pe Petru, ci să învățăm din greșelile lui. Vrem să citim despre eșecul lui și, în același timp, să ne uităm la propriile noastre nasuri și să recunoaștem că am fi putut face la fel.

Din Luca 22.31,32 aflăm că satana a încercat să-l „cearnă” pe Petru. A „cerne” ceva înseamnă a-l scoate din restul cu care este amestecat. În cazul lui Petru, satan a vrut să-l scoată din turma de ucenici. Și exact asta s-a întâmplat. La scurt timp după ce Petru a fost în camera de sus cu Domnul și cu ceilalți ucenici și a luat Cina Domnului, a plecat de unul singur. Și apoi a intrat într-o companie proastă în care și-a negat credința în Domnul.

Dragă frate creștin, satan vrea să te cearnă și pe tine! Unul dintre lucrurile, pe care le vedem aici, se întâmplă de obicei întotdeauna când cineva cade: căderea lui este precedată de o serie de lucruri care au dus la acel pas greșit. Fratele Percy Clark obișnuia să spună că în

Marcu 14 au existat șapte pași perceptibili în jos pe care a mers Petru, care au dus la tăgăduirea Domnului. De asemenea, putem vedea la Petru cele trei semne de identificare ale unui creștin care eșuează, menționate mai sus. Aș dori să detaliez aceste șapte puncte:

1. Mândrie și încredere de sine

Să începem cu relatarea din Marcu 14.27:

- **Marcu 14.27:** Isus le-a spus: „Toți vă veți poticni, pentru că este scris: «Voi bate păstorul, și oile se vor risipi.»”

Acolo, Domnul i-a anunțat pe ucenicii Săi că, în acea noapte, se vor „poticni” din pricina Lui - iar oile, care se vor poticni, vor fi „împrăștiate”. Petru a răspuns: „Chiar dacă toți se vor poticni, totuși eu nu” (Marcu 14.29). El se credea cel mai bun ucenic al Domnului, și se lăuda cu asta! Nu se îndoia de cuvintele Domnului că ceilalți vor da greș, dar nu-și putea imagina că el însuși va da greș. El nu i-a prețuit pe alții mai mult decât pe el însuși (Filipeni 2.3). În spatele încrederii sale în sine se ascundea mândria. Iar Biblia spune: „Mândria merge înaintea distrugerii, și un duh îngâmfat înaintea căderii” (Proverbele 16.18). Aceasta este ceea ce l-a condus pe Petru pe calea eșecului. W.T.P. Wolston a spus că acesta este punctul în care Petru a căzut de fapt; a fost punctul în care s-a rupt părtășia cu Dumnezeu. Dacă s-ar fi judecat aici, ar fi fost sfârșitul problemei. Ceea ce a urmat nu a făcut decât să dovedească faptul că nu judecase mândria din inima sa. În cele din urmă, negarea Domnului a dezvăluit starea proastă în care se afla de la început. Problema a fost: s-a încrezut în inima lui și a subestimat puterea cărnii. Biblia ne avertizează: „Cine se încrede în propria lui inimă este un nebun” (Proverbele 28.26). Era preocupat de el însuși și de presupusa lui putere, în loc să fie preocupat de Domnul, și a fost înșelat. În inima lui era o abatere, chiar dacă el credea că este vorba de dragostea lui nespus de mare pentru Domnul! Acest lucru arată cât de înșelătoare poate fi inima noastră. Petru se afla pe o pantă alunecoasă și nu știa asta!

Ce putem învăța din asta? Ei bine, ne putem îngrijora că în inima noastră ar putea exista mândrie și încredere în sine ascunse, de care nu suntem conștienți. Și Îl putem ruga pe Domnul să ne cerceteze inimile și să descopere orice cale rea din noi, astfel încât să o putem judeca înainte de a intra pe o pantă alunecoasă, care ne îndepărtează de Domnul.

2. Refuzul de a accepta mustrarea

- **Marcu 14.30,31:** Și Isus i-a zis: „Adevărat îți spun că tu, astăzi, în noaptea aceasta, mai înainte de a cânta cocoșul, Mă vei tăgădui de două ori”. Dar el spunea cu mai multă tărie: „Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, nicidecum nu Te voi tăgădui”.

Când Domnul l-a auzit pe Petru laudându-se că nu se va poticni, a încercat să ajungă la el spunându-i că era deja pe o cale care îl va duce la tăgăduirea Lui. Acest lucru ar fi trebuit să-l alarmeze pe Petru și să-l facă să realizeze că se afla pe o cale greșită și că se înșela. Dar el nu a ținut cont de avertisment și a insistat că nu este așa. I-a spus chiar Domnului că El a greșit când a crezut că el, ca cel mai bun ucenic al Său, ar face așa ceva. Petru nu a auzit avertismentul Domnului. În cartea Proverbele se spune: „Săracul nu aude amenințarea [mustrarea]” (Proverbele 13.8). Domnul i-a spus că ceea ce îl avertizase se va întâmpla chiar

în acea noapte. Acest lucru arată cât de repede ne putem îndepărta de Domnul în sufletele noastre!

3. Pierderea interesului

- **Marcu 14.32-38:** Și ei au venit într-un loc al cărui nume este Ghetsimani; și le-a spus ucenicilor Săi: „Ședeți aici, până Mă voi ruga“. Și i-a luat cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan. Și a început să Se întristeze și să Se tulbure adânc. Și le-a spus: „Sufletul Meu este foarte întristat, până la moarte; rămâneți aici și vegheați“. Și, mergând puțin mai înainte, a căzut la pământ; și Se ruga ca, dacă este posibil, să treacă de la El ceasul acela. Și spunea: „Ava, Tată, la Tine toate sunt posibile; depărtează paharul acesta de la Mine; dar nu ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu fie“. Și a venit și i-a găsit dormind și i-a spus lui Petru: „Simone, dormi? N-ai fost în stare un singur ceas să veghezi? Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită. Duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea, fără putere“.

Pentru a opri căderea lui Petru, Domnul îl duce împreună cu ceilalți ucenici la Ghetsimani. Știm că acesta este locul în care Domnul a așteptat crucea și suferințele Sale. El era extrem de tulburat și „tulburat în duh [*oppressed in spirit*]” (traducerea lui Darby) și l-a rugat pe Petru să vegheze alături de El în ceasul „luptei Sale grele” (Luca 22.44). S-ar putea gândi că o astfel de privire asupra suferințelor Domnului ar fi atins inima lui Petru și l-ar fi determinat să își cerceteze sufletul. Dar Petru își pierduse interesul; a adormit! Domnul l-a trezit și i-a spus să se „roage” ca să „nu cadă în ispită” (Luca 22.40), căci „puterea întunericului” era prezentă în grădină (Luca 22.53). Satan era acolo cu toți slujitorii săi, încercând să-L preseze pe Domnul și să-L facă să vadă cât de mult Îl va costa dacă va merge mai departe și va face voia Tatălui Său pe cruce (Ioan 14.30; Psalmul 18.5; Psalmul 22.21,22). Fără îndoială că satan lucra pentru a-l menține pe Petru pe cursul descendent pe care se afla. Dar noi ce facem? Ne pierdem interesul pentru lucrurile Domnului?

4. Luptă

- **Marcu 14.46,47:** Și au pus mâinile pe El și l-au apucat. Iar unul din cei care stăteau pe lângă El, scoțându-și sabia, l-a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea.

Matei, Marcu și Luca nu ne spun cine a scos sabia. Acest lucru ne învață că nu trebuie să dăm pe față inutil greșelile celorlalți ucenici. Ioan, pe de altă parte, ne spune că a fost Petru (Ioan 18.10). Poate că a fost mai mult o mărturisire, căci Ioan se simțea într-un fel responsabil de căderea lui Petru, pentru că îl ajutase să intre în curtea marelui preot, unde Petru l-a tăgăduit pe Domnul (Ioan 18.16).

Putem învăța de aici ce poate face o persoană dacă părăsește părtășia fără să-și dea seama. Un astfel de lucru duce la acțiuni greșite. Păcatul ne face insensibili. Petru nu și-a dat seama că se afla pe o pantă alunecoasă. El credea că face ceva bun - voia să-L protejeze pe Domnul! Poate că a crezut că acțiunile sale erau justificate, pentru că lupta pentru partea bună. Nu este singurul care gândește astfel. Uneori apar păreri diferite între credincioși cu privire la anumite subiecte. Apoi, unii frați cred că, pentru că sunt - poate doar în opinia lor - de partea bună, sunt îndreptățiți să se lupte cu frații lor și să se comporte în mod carnal. Probabil

că ei înșiși nu ar vedea în acest fel comportarea lor; probabil că ar numi-o indignare dreaptă [mânie sfântă] sau ceva de genul acesta, dar în realitate este doar carnea. Ei bine, în principiu, este același lucru pe care l-a făcut Petru aici.

Prietenii mei, se poate apăra o cauză corectă într-un mod greșit. Petru nu a obținut nimic pozitiv aici. Tot ce a făcut a fost să „taie” urechea cuiva cu sabia. „Sabia” se referă la Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 4.12; Efeseni 6.17). A ataca beligerant cu sabia, așa cum a făcut Petru, nu face decât să împiedice lucrarea lui Dumnezeu într-un om. Dacă atacăm cu adevărul Cuvântului, îi putem tăia omului „urechea dreaptă” (Luca 22.50) în sens spiritual, astfel încât să nu ne mai audă. Nu vrem să facem acest lucru.

5. Renunțarea la separare

- **Marcu 14.54:** Și Petru, de departe, l-a urmat până înăuntru, în curtea marelui preot; și ședea cu slujitorii și se încălzea la foc.

Vedem aici că Petru a început să-L urmeze pe Domnul „de departe”. Moise a zis: „Iubitul Domnului, el va locui în siguranță lângă El” (Deuteronomul 33.12). Dar siguranța nu ne este promisă dacă suntem departe de Domnul în sufletele noastre. În Psalmul 1 se spune: „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi și nu stă în calea păcătoșilor și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori” (Psalmul 1.1). Dar exact asta este ceea ce Petru nu a făcut! În Matei 26.57,58 îl vedem pe Petru *mergând împreună* cu cărturarii, bătrânii și ceilalți, în timp ce ei îl duceau pe Domnul. Apoi citim în Ioan 18.18 că el *astat* cu ei. Și în cele din urmă Petru *ședea* cu ei (Marcu 14.54). Acest lucru este foarte trist; Petru intrase într-o societate rea. Și în acea companie proastă a făcut lucruri pe care nu credea că le va face vreodată.

Acesta este al doilea dintre cele trei însușiri ale unui creștin care eșuează, menționate mai sus: el renunță la despărțirea de lume. Tocmai atunci mersul său descendent se accelerează ca un bulgăre de zăpadă care se rostogolește la vale; prinde viteză.

6. Minciuna

- **Marcu 14.66-68:** Și Petru fiind jos, în curte, a venit una dintre servitoarele marelui preot; și, văzându-l pe Petru încălzindu-se, s-a uitat la el și i-a spus: „Și tu erai cu Nazarineanul Isus”. Dar el a tăgăduit, spunând: „Nu știu, nici nu înțeleg ce spui”. Și a ieșit în pridvor; și a cântat cocoșul.

Aici avem un alt pas în jos la Petru: el minte în legătură cu adevărata sa identitate. În această situație, el se află sub presiunea grupului și încearcă să își ascundă legătura cu Domnul. El nu a vrut să fie identificat cu Domnul Isus! Ce schimbare se produsese în el! Același care se lăudase că era dispus să moară pentru Domnul, acum nu dorea să se identifice cu El.

Se spune: „Cocoșul a cântat”. Domnul spusese că cocoșul va cânta „de două ori”; aceasta a fost prima dată. A fost una dintre acele lumini de avertizare, pe care Domnul le pune în calea noastră pentru a ne avertiza să nu continuăm pe un anumit drum. Dar Petru nu a auzit avertismentul. Se afla pe o pantă alunecoasă. Când cocoșul a cântat prima dată, Petru ar fi trebuit să se trezească și să realizeze ce era pe cale să facă și să plece de acolo. În schimb, îl

vedem pe Petru ignorând nevoia de a se judeca pe sine. Aceasta este cea de-a treia însușire de pe calea eșecului, pe care am menționat-o deja: refuzul de a se judeca pe sine și de a se întoarce la Domnul. Cât de mult vorbește aceasta inimii noastre, căci știm cu toții că Domnul ne-a vorbit într-un mod asemănător.

Acest tip de presiune din partea grupului provine atunci când încercăm să fim recunoscuți de persoane nepotrivite. Petru nu a reușit în fața acestei servitoare să se identifice ca fiind unul dintre ucenicii Domnului. Aș dori să te întreb: Există situații în viața ta, în care ai greutăți să-L mărturisești pe Hristos într-o anumită societate de teama a ceea ce gândesc alții? Dacă da, este probabil pentru că te afli în compania unor persoane cu care nu ar trebui să fii. În Proverbe 29.25 se spune: „Frica de om întinde o cursă”.

7. Tăgăduirea Domnului cu blesteme și jurăminte

- **Marcu 14.70-72:** Și el a tăgăduit din nou. Și, puțin după aceea, cei care stăteau acolo i-au spus din nou lui Petru: „Cu adevărat ești dintre ei, pentru că și tu ești galileean”. Dar el a început să se blesteme și să se jure: „Nu-L cunosc pe Omul acesta despre care vorbiți”. Și a doua oară a cântat cocoșul. Și Petru și-a amintit cuvântul pe care i l-a spus Isus: „Mai înainte de a cânta cocoșul de două ori, Mă vei tăgădui de trei ori”; și, gândindu-se la aceasta, plângea.

Aici Petru cade și mai jos: Îl neagă pe Domnul cu jurăminte și blesteme. Ar trebui să fim surprinși că merge atât de departe? Nu, pentru că odată ce am pornit pe drumul eșecului, nu se știe cât de departe vom ajunge. Petru nu a crezut niciodată că va ajunge atât de departe așa de repede. Este foarte grav. Petru a trebuit mai întâi să ajungă în adânc, înainte de a se întoarce, iar Dumnezeu l-a lăsat să meargă pe acest drum.

Viața într-o „țară îndepărtată”

Istorisirea despre fiul risipitor (Luca 15.11-17) descrie o viață departe de Dumnezeu, într-o „țară îndepărtată”. În ce stare tristă se afla fiul risipitor, și el însuși era vinovat pentru această stare!

În primul rând, el nu trăia în părtășie cu tatăl său. El plecase din casa tatălui său și locuia departe de el, într-o „țară îndepărtată” (Luca 15.13). Aceasta vorbește despre pierderea bucuriei și a părtășiei. Prietene, dacă bucuria dragostei pentru Hristos și a părtășiei cu Dumnezeu Tatăl s-a pierdut din inima ta, atunci ești într-adevăr într-o stare nenorocită. Ai pierdut cel mai bun lucru, pe care îl poți avea în viață!

De asemenea, fiul „își risipise averea” (Luca 15.13) pe lucruri care nu-l satisfăceau, ceea ce l-a dus în sărăcie: „el a început să ducă lipsă” (Luca 15.14). Prietene, cu asta te ocupi? Îți cheltuiești banii și timpul pe lucruri și te duci pe ici, pe colo, dar rezultatul final este că nu ești mulțumit - ba chiar că „suferi de lipsă”? Fiul risipitor era orice, dar nu era deloc fericit. Odată ce l-ai cunoscut pe Domnul, nu vei fi niciodată fericit în această lume, pentru că ai experimentat ceva mai înalt. Fiecare dintre noi a învățat sau va învăța că această lume nu ne poate satisface. Cu cât realizăm mai repede acest lucru, cu atât mai bine.

În afară de aceasta, era asociat cu cineva („unul dintre cetățenii țării aceleia”; Luca 15.15) care nu se purta prea bine cu el. A experimentat insensibilitatea lumii. El a învățat că această lume te vrea doar pentru că poate obține ceva de la tine, iar când nu ai nimic, nu te mai vrea. A trebuit să se hrănească cu „roșcovele pe care le mâncau porcii” (Luca 15.16)! Cei mai buni prieteni pe care îi poți avea vreodată sunt cei din poporul lui Dumnezeu, care umblă cu Domnul. Se afla într-o roată de hamster care se învârtea, dar nu ducea nicăieri. Era total dezamăgit de viață, dar trebuia să ajungă la fund, înainte de a putea privi în sus. Prietenul meu: dacă mergi nepăsător prin lume, ce trebuie să se întâmple ca să te trezești? Nu există hrană pentru sufletul tău, nu există pace, nu există odihnă dacă inima ta este departe de Domnul. Chiar nu trebuie să îți spun asta; probabil că știți foarte bine.

Iată câteva rezultate triste, care apar atunci când o persoană se îndepărtează de Domnul în inima sa. Este doar o mică imagine de ansamblu a unei vieți în „țara îndepărtată”:

- Părtășia și bucuria se pierd (Psalmul 51.12).
- Se naște o conștiință rea (1 Ioan 3.20).
- Se pierde puterea spirituală (Evrei 12.12).
- Se pierde capacitatea de a discerne (Osea 7.9).
- Devii sclavul unui păcat (Ioan 8.34).
- Simți mâna lui Dumnezeu care disciplinează (1. Petru 1.17).
- Pierzi propria mărturie (Romani 2.24).

Acestea sunt lucruri foarte grave, într-adevăr! Dacă aceasta descrie viața ta, ai nevoie de restabilire. Numai atunci când te vei pune în ordine cu Domnul, totul va fi din nou bine.

În secțiunea următoare este vorba de restabilirea unui suflet.

Tradus de la: [Versagen im Leben eines Gläubigen \(1\)](#)

Titlul original în engleză: „Backsliding and Restoration“
Prima ediție E-Book– Octombrie 2018
E-Book Versiunea 1.5

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Kingscote a scris cartea *Christ as Seen in the Offerings*. (Remarca redacției: cartea a apărut în limba germană în editura CSV sub titlul *Christus – wie Er in den Opfern gesehen wird*.)

[2] Remarca redacției: În originalul în engleză se spune: *ANYTHING BUT CHRIST* (textual: *Totul în afară de Hristos*).

[3] Cu *double garments*, așa cum se spune în unele traduceri ale Bibliei în engleză respectiv într-o remarcă la marginea paginii. [Remarca redacției: și Luther 1912 traduce așa: „haine dublate”; la fel și noua traducere evanghelică (n.tr. în limba germană): „haine duble”.]